

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest możliwe przypisanie bezpośredniego skutku (self executing effect), który posiadają konwencje międzynarodowe art. 9 konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r., a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, uwzględniając podstawowy cel tej konwencji międzynarodowej, jakim jest odejście od klasycznej koncepcji legitymacji procesowej poprzez przyznanie statusu strony również społeczeństwu lub zainteresowanemu społeczeństwu, w sytuacji gdy w obecnej chwili Unia Europejska, mimo że przystąpiła do rzeczony konwencji w dniu 17 lutego 2005 r., nie przyjęła przepisów wspólnotowych w celu jej wykonania.
- 2) Czy jest możliwe przypisanie art. 9 konwencji z Aarhus, a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, który stanowi obecnie część prawa wspólnotowego bezpośredniego skutku lub bezpośredniego stosowania w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa Trybunału.
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie, czy możliwe jest dokonanie wykładni art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus, uwzględniając jej podstawowy cel, w ten sposób, że wyrażenie „działania władz publicznych” obejmuje również działanie w postaci wydania decyzji co oznaczałoby, że przyznanie społeczeństwu możliwości uczestniczenia w postępowaniu sądowym obejmuje również prawo do zaskarżenia decyzji organu publicznego, której niezgodność z prawem przejawia się w oddziaływaniu na środowisko.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgericht Halle (Niemcy) w dniu
3 lipca 2009 r. — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle**

(Sprawa C-243/09)

(2009/C 233/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Halle (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Günter Fuß

Strona pozwana: Stadt Halle

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krzywda, o której mowa w art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) powinna być pojmowana obiektywnie czy subiektywnie?
- 2) Czy krzywda w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy zachodzi w sytuacji, gdy pracownik służby interwencyjnej ze względu na wniosek o utrzymanie w przyszłości maksymalnego wymiaru czasu pracy zostaje wbrew swojej woli przeniesiony na inne stanowisko, które w większości wymaga pracy na miejscu?

- 3) Czy niskie wynagrodzenie należy rozumieć jako krzywdę w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, jeśli poprzez przeniesienie nastąpiło zmniejszenie wymiaru czasu pracy w niekorzystnej porze (w nocy albo w niedziele i święta), a w związku z tym zmniejszył się także dodatek za pracę w warunkach niekorzystnych wypłacany za pracę w takich porach?
- 4) W przypadku, jeśli na pytanie drugie albo trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy krzywda spowodowana przeniesieniem może zostać zrekompensowana korzyściami wynikającymi z nowego stanowiska, takimi jak na przykład krótszy czas pracy albo kształcenie ustawiczne?

(¹) Dz.U. L 299 z dnia 18 listopada 2003 r., s. 9.

**Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2009 r. — Komisja
Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej
Niemiec**

(Sprawa C-244/09)

(2009/C 233/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ograniczając degresywną ważoną amortyzacją z tytułu zużycia na podstawie § 7 ust. 5 niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz) do budynków znajdujących się w Niemczech, Republika Federalna Niemiec naruszyła zobowiązania ciężące na niej na mocy art. 56 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz), w której „degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia” — to jest zastosowanie stawki amortyzacji wyższej niż stawka liniowa, w pierwszym okresie amortyzacji — przewidziana w uregulowaniach podatkowych dotyczących nieruchomości, ograniczona jest do budynków znajdujących się w Niemczech.

Podniesiono, że różnica w traktowaniu nieruchomości znajdujących się w Niemczech i poza nimi, jest sprzeczna ze swobodą przepływu kapitału, o której mowa w art. 56 WE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 56 WE zakazuje wszelkich środków, które są mniej korzystne w odniesieniu do transgranicznych przepływów kapitału aniżeli w odniesieniu do